

НАШЕ ЖИТТЯ

UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE“

ч. 3 (98)

АУГСБУРГ, 22. СІЧНЯ 1947

РІК III

Роковини самостійності і соборності

22 січня український народ згадує дві великі події в нашій найновішій історії: в цей день революційний парламент України- Центральна Рада- проголосила незалежність Української Народної Республіки своїм Четвертим Універсалом у Києві 1918 року. Рівно через рік, 22 січня 1919р. Конгрес Української Трудової Народу України видав універсал про злуку всіх українських земель в одиний Український Народний Республіці.

Майже 30 літ минуло від того часу. Учасників і очевидців цих великих подій не багато лишилося між нами. З такої віддалі можемо спокійно і безсторонньо оцінити події української революції. Наше минуле треба знати в правдивім вигляді, щоб уникнути дальших помилок. Кожен розуміє, що наша національність на революції 1917-20 рр. кінчилася поразкою. Мусимо шукати причини тієї поразки, щоб на майбутнє знайти простири шлях до визволення, не збитися на манівці.

В березні 1917 р. в Росії упала царська влада. Наддніпрянська Україна перед революцією не мала ні своєї школи, ні преси. В народній масі національна свідомість спала глибоким сном. Навіть назва „українець“, „Україна“ була в нашій народі призабута: звали себе „малоросами“, „хахлами“, „православними“, а свою мову „мужицькою“. Національна свідомість жевріла тільки серед невеликого гурту української інтелігенції. Оци купка української народної інтелегенції почала будити народ до свідомого життя. З почину українських політичних партій почали в Києві Українська Центральна Рада, обрана Українським Національним Конгресом у квітні 1917 року. Центральна Рада розширила свій склад виборами представниками українського селянства, робітництва і воятства. Для поглиблення української національної свідомості в народі Центральна Рада заснувала школи, освітні курси, просвіти, посилали своїх пропагандистів- інструкторів у різні міста й села України. Сам голова Центральної Ради професор Мих. Грушевський, бачивши несвідомість української народності, написав 1919 р. книжку (Закінчення на 2 стор.).

під назвою „Хто такі українці і чого вони хочуть“.

З несвідомим народом тяжко весити політику. Несвідома маса слухає сьогодні одних, а завтра прислухається до голосу інших, навіть ворогів, що надають маску „приятелів народу“. Провідники Центральної Ради не могли на початку революції ставити собі завдання утворити незалежну українську державу, бо українські політичні та організаційні сили були замалі. Міста на Наддніпрянщині були зросійщені. Таким чином, осередки культури та адміністрації на Україні були в чужих руках. На західних землях стояли австрійські та німецькі армії, готові кинутися на Україну, щоб поживитися українським хлібом. В цих обставинах Українська Центральна Рада мусіла обережно готувати свій силу, щоб виступити в рішучий момент з своїми домаганнями.

Центральна Рада була виразницею всієї широкої народної маси. Інтереси цієї маси Центральна Рада хотіла задоволити. Земля, свобода, мир, хліб, праця- це були бажання українських мас. Центральна Рада хотіла ці справи вирішити законним, мирним шляхом, без кровопролиття. Українська Установча Рада, вибрана всім народом України, мала видати всі закони і розпорядки для демократичної України.

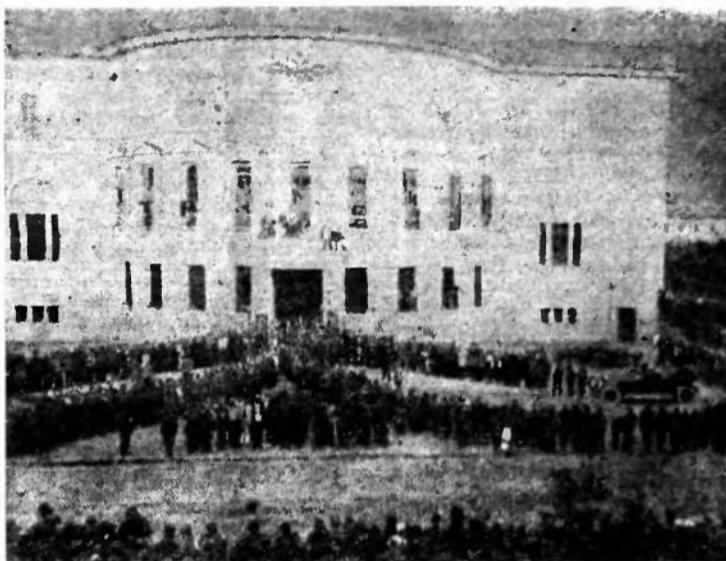
7 листопада 1917 р. в Росії прийшла до влади більшевицька партія Ленін, проголосивши до запаморочених мас: „Грабуйте награбоване!“ Він проголосив братання рос. армії з арміями Німеччини та Австро-Угорщини. Більшевицький уряд видав „декрет про землю“: щоб селяни негайно розділили між собою землю, не жудчи ніяких законів. Проти Центральної Ради московські большевики по вели безоглядну пропаганду: мовляв, у Центральній Раді засідають „буржуї та генерали“, що Центральна Рада запродалася „англо-американським капіталістам“, щоб вести війну без кінця і т. д. На жаль велика частина українських селян, робітників і вояків піддавалася цій брехливій пропаганді і була байдужа до того, що діялося в Україні. В грудні 1917 р. Ленін оголосив війну Україні.

(Закінчення на 2 стор.).

БІРНІС- дотеперішній міністер закордонних справ ЗДА (ліворуч) і новоизнаний міністер закордонних справ генерал Д. МАРШАЛ.

ЦЕРЕМОНІЯЛ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСКА ПЕРЕД БУДИНКОМ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ У КІЄВІ (1917 р.)

МАРШАЛ- НОВИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ЗДА.

Вашингтон.- Президент Трумен прийняв демісію Бірнса, дотеперішнього міністра закордонних справ, і призначив на його місце генерала Маршала, що був начальником генерального штабу від 1939-1945 р. Президент прийняв демісію Бірнса дуже неохоче. Бірнс ще минулого року двічі хотів на пораду лікарів покинути свій уряд. Тільки дуже важливі мирні переговори переконали його, щоб він пробув у своему уряді ще деякий час. Тепер основна робота в справі миру з 5 союзниками Німеччини виконана. Перед переговорами в Москві в справі мирних договорів з Німеччиною і Австрією він вирішив відійти, ботреба дати час наступникові підготуватися до конференції.

НОВИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ МІНІСТЕР

Генерал Джордж Маршал народився 31 грудня 1880 року в Юніон Таун в Пенсильванії. Закінчивши „Вірджинський Військовий Інститут“ в Лексінгтоні він служив в 1902 і 1903 р. на Філіппінах. 1907 р. він став підпоручником, 1916 р.- союзником. В 1917-1918р. він був заступником шефа оперативного штабу у Франції. Від 1924 р. він пробув в Китаї. 1933 р. він став бригадним генералом, 1939 р. його призначено генералом і шефом теперішнього штабу. Саме перед своїм призначенням на міністра закордонних справ він вернувся з Китаю, де він безуспішно пробував мирити Куомінтанг-партию Чан-Кай-Шека з комуністами. У своїй заяві про Китай він звертає увагу на ворожу американську агітацію комуністів.

ІНШІ ЗМІНИ НА ВІСОКИХ АМЕРИКАНСЬКИХ УРЯДАХ.

Американське міністерство війни повідомило, що дотеперішній заступник військового Губернатора Німеччини генерал Клей призначається на місце генерала Мек Нарні. Таким чином він буде і начальником американських сил в Європі. Свій новий уряд він прийме в середині березня. Мек Нарні візьме на себе уряд представника американської армії при ОН.

СОВЕТСЬКИЙ АТАШЕ НЕ ХОЧЕ СОВЕТСЬКОГО „РАЮ“

Мехіко.- Советське посольство заявило, що Кирило Алексеев ніколи не був торговельним аташе, а тільки звичайним урядовцем торговельного відділу в посольстві.

Алексеев утік недавно з своєю родиною з Мехіко в ЗДА і заявив, що „ніякий народ не перебуває в такому рабстві, як советський“.

ТРУМЕН ПЕРЕД КОНГРЕСОМ

Президент Трумен прочитав перед конгресом новорічне послання. Він затвердив усі найважливіші питання американської політики. В справі мирових договорів з Німеччиною й Японією він заявив, що не можна ці народи лишати надалі в непевності щодо їхніх границь, національних ресурсів і репарацій. В справі міжнародної помочі і ДП він заявив, що ЗДА від закінчення війни послали голодуючим народам більше харчів, як усі інші народи разом. Далі Трумен сказав, що на його думку ЗДА зробили в справі ДП замало. Від травня 1946 року їх приїхало в ЗДА всього 5000. Він по радив конгресові занятися цією світовою проблемою.

ЗДА ХОТЬЩОБ СССР ПЛАТИВ БОРГИ.

Вашингтон.- ЗДА під час Другої світової війни позичила СССР згідно з договором про позичку і аренду товарів на 11 мільярдів доларів. Протягом останнього півроку ЗДА двічі зверталася до СССР, щоб почати переговори в справі боргів. Совети не дали ніякої відповіді на обидві ноти. Вони нарікають на недостачу спеціалістів, бо вони зайняті на різних конференціях. Тепер настав застій у конференціях, і ЗДА сподівається чогось досить, бо більшість довжників вже договорилася з Америкою.

„ЗМОВА“ В УГОРЩИНІ.

Будапешт.- Комуністичний міністер внутрішніх справ в Угорщині, Ласло Райк, повідомив, що 55 осіб було заарештовано за готування збройного повстання проти уряду. Повстання мало вибухнути в день підписання миру або при виході союзників військ. При допомігах заарештовані перші питання були: „Що ви знали про змову? Які ви мали зв'язки з чужими урядами?“ Змовники, як заявив ген. Палфі, комуніст, мали десь заховані 4 літаки на це сказав один некомуністичний член парламенту: „Чотири літаки? Як же вони їх заховали? Я не міг навіть заховати своїх золотих гудзиків для манжет...“

ПОЛЬСЬКІ ВИБОРИ.

Краків.- як повідомляє кореспондентка Нью Йорк Геральд Трайбл Маргарита Гірінс, вислід виборів в Польщі 19/1-47 вже тепер зовсім предрішений. Величезні арешти по цілій країні застравили виборців. Згадана кореспондентка відбула ве ліку подорож по цілій Польщі і пе реконалася, що твердження Міколяїчу про переслідування його прихильників зовсім правдиві. Польська поліція, трохи лагідніша компанії НКВД, займається „переконуванням“ кандидатів або тих, що їх виставляють (кожний кандидат має зібрати 100 підписів членів своєї партії, щоб могти кандидувати), щоб зняли свою кандидатуру чі підпис. Як це „переконування“ виглядає, описує згадана кореспондентка : „В Лодзі ми відвідали 12 осіб, що були заарештовані від 12 годин до денні. Троє з них призналися, що зняли свої підписи під настиском. Один електротехнік, батько трьох дітей, пробув 36 годин у в'язниці. Його били до непритомності гумовою кишкою.. Однак він свого підпису не зняв. В грудні в Польщі вбито „бандитами“ 5000 членів поліції.

Англія против Альбанії.

Маленька Альбанія, попавши під московську опіку, дозволяє собі (з відома Москви) "політичні жарти": приміром, альбанський уряд замінував протоку між островом Корфу та своїм берегом, проти чого протестував Англія. В жовтні минулого року від альбанських мін загинуло 44 англійських моряків з двох ніцільників. Англійський уряд передав урядам СССР, ЗДА, Франції і Китаю скаргу на Альбанію, яку Англія предложила Об'єднаним Націям.

АМЕРИКАНСЬКА ПОЗИКА ІТАЛІЇ

Американський уряд обчислив суму, позичену Італії від кінця війни, на суму 140,000,000 доларів.

100,000,000 доларів дано Італії з товарами, 40,000,000 дол. на численне заморський транспорт.

Що буде з ДП?

Віллісм Етвуд, кореспондент „Нью Йорк Гералд Трібюн“ при американських окупаційних силах відвідав табори ДП і писав про їхні проблеми. Ін. таке:

Американська цінність видіс на переміщених особи в американській зоні 8 міл. доларів. У бюджетному році 1947, що починається в липні, треба буде видіти більше 100 міліонів доларів на цю сприйому. Приступити 500000 людей в американській зоні, що їх не можна підіяти асимілювати, дуже заважає німецькій відбудові. Одночасно вони є однією з причин нарушень між Сполученими Штатами і ССРС. На початку грудня 1946 в таборах американської зони було 393385 ДП, з них 126729 жінок. 193000 ДП жило приватно.

Не зважаючи на діяльність УНРРА, американська армія несла дуже великий тягар опіки над ДП.

Єдина розв'язка питання ДП це — депатріація і поселення в інших країнах. Хоч від січня до серпня 1946 депатріювалося 100000 а було переселено 6000 ДП, іхне число зросло на 74000. До найбільш неохочих верталися додому належать балтійці. Їх у американських таборах є 100000. З літом, напр., менше як 1 проц. згодилося на депатріацію. Хоч поляки вертаються охотніше, уважають, що найменше 100000 не пойде додому, в більшості з політичних причин.

Військові власти уважають, що більше 175000 ДП, не зачислюючи 127000 жінок, не можуть бути депатріювані, а мусить бути переселені.

Це викликало з советського боку скарги, що західні демократії хочуть їх використати як дешеву робочу силу. Тим часом вони одначе живуть у дуже поганих мешканських умовах на 2000 кілометрів у день.

Поважну проблему творить практика для ДП. Приблизно половина працює для УНРРА, армії або німецького господарства. Праця серед німців не всім із них підходить, бо більшість із них, переживши гітлеризм, має якусь нехіт працювати для відбудови Німеччини.

Проблема ДП — це проблема всесвіття. Поки ССРС не перестане цікавитися ДП, багато країн буде боятися пускати свої відносини з Советами, приймаючи ДП.

Тому для людей не лишається нічого іншого, як чекати. Чекати, поки державні муки світу зроблять щось для того, щоб ліквидувати цю трагічну спадщину гітлерівської Німеччини.

ВОЛОДИМИР ДЕРЖАВИН

НАШЕ КРАСНЕ ПИСЬМЕНСТВО ЗА 1946 РІК

1. ПОЕЗІЯ КЛЯСИЦИЗМУ*

„Попіл імперії“ Юрія Клена, це за тематикою своєю, простора панорама трагичної долі України на тлі всеєвропейського лихоліття 1914—1945 років.

Принципово позбавлена композиційної єдності, ця епопея із стилістичного боку вражає різноманітністю поетичного викладу та містить, поряд із численними ліричними та ліроепічними циклами віршів та окремими поезіями, кілька сутто епічних поем, послідовно клясичних та композицією своєю, як і викладом, проте належних до різних літературних жанрів. Пролог до епопеї, надрукований, на жаль, під неточним заголовком „Попіл імперії“, частина I (Мала бібліотека МУРУ), видавництво „Золота Брама“, 1946) не належить до найдосконаліших частин твору, а деякими своїми стилістичними експериментами дає привід певним критикам передчасно радіти з гаданого відходу Ю. Клена від клясизму.

На сьогодні ці невиправдані пропущення остаточно спростовано публікацією поеми „Прокляття цадика“ (із III част. епопеї) в інсбруцькому часописі „Звено“ (ч. 5). Ця трагічна поема, витримана в стилі найконсервативнішого парнасизму

АНГЛІЯ ТА АМЕРИКА ПОМАГАЮТЬ НІМЕЧЧИНІ.

На 1947 рік Америка та Англія хочуть дати німецькому населенню в своїх зонах харчів на 125 мільйонів фунтів стерлінгів. Англо-американський план прямус до того, щоб на 1950 рік 40 мільйонів німців у Західній Німеччині могли свою власною працею прогодуватися. 1947 р. Західна Німеччина має вивезти за кордон товарів більш як на 62 мільйони фунтів стерлінгів.

ЕМІГРАНТИ В ШВАЙЦАРІЇ

„Нью Йорк Геральд Трібюн“ повідомляє, що в Швайцарії є немало емігрантів, між ними є також німецькі нацисти. Відомий німецький інженер Штельцель, що брав участь у конструкції „Фузи 2“, заявив у своїм вкладі в Швайцарії, що Німеччина була близько до виробу атомової бомби, і зазначив: „Слава Богу, союзники поважно не пошкодили Пенсіоненде (місце дослідів). Німецькі досліди будуть продовжені і згодом дадуть значний вклад науці“.

Аргентина.

ВІЙЗД ПОЛЯРНОЇ ЕКСПЕДИЦІЇ

Буенос-Айрес. — Транспортове судно „Патафоні“ вирушило до Антарктиди, маючи на палубі досліду полярну експедицію.

Ця експедиція має завданням встановити на полюсі метеореологічну станцію.

Два інших судна довженуть „Патафоні“ в умовленому місці.

НЕОФІТ КИБАЛЮК

Шляхом любові і крові

Здавалося б у ті бурхливі часи, коли валились основи релігії і моралі, коли так часто мінілись армії на Україні й державний устрій, які могли мати значення ті нікчемні заходи Антонія Храповицького? А однак же мали, да української православної Церкви трагічне значення, що виявилось трохи пізніше.

Збройна боротьба українського народу організованим фронтом скінчилася. Велику пожежу національної боротьби вороги заляли і загасили кров'ю. Ще був Зимовий похід, був Базар, як апoteoz кривавих змагань. І, як на згадці довго тліють грубі балки, а при сприятливому вітрі вибухають полум'я і сичать вогняними язиками, так розбурхана народна стихія України довго не могла заспокоїтися після програми боротьби й вибухаючи полум'ям національного гніву. Мов борець, кинутий на землю, але ще не покладений остаточно, вона в останніх зусиллях, з болючим стогоном, напружала залишні вузли м'язів. Тими вузлами були вогнища партизанських скupчен. Збройна боротьба, збройна українська сила пішла в ліси, багни, в сховища, в глухі села, щоб при сприятливому полі-

тичному вітрі знов давати знахи, що не скорилася Україна, не переможений дух народу.

Але багатогранне національне життя і його живі дієви сили чули, що настав час і прийшла потреба виповнювати чином і змістом нові форми нового життя, що треба себе виявити в тих умовах, які обективно існують, хоч би вони були й далеко неспрятливі, що з поля бою, з лісів і сховищ треба перекинутись на поле культурної праці, політичної, церковної, треба включитися в загальну машину як її частини, як її робітники, щоб при чужій свою конструкцією машині і при чужих керманичах силою маси, стихії, воїні давати як не цілком свою, то хоч частинно свою продукцію. Це був вогонь на нових місцях, духовно-органічно зв'язаний з тим багаттям, що понурими ночами палахтоюло на лісах і ярах та гріло і сплювало любов'ю й терпінням душі українські. Це були ті світільники, про які каже філософ Платон, що „хто має в руках світільники, переважає із залізною із післядніми“.

І першою, що приступила до продовження національної боротьби у змінених умовах, була Українська Церква. Сильна національна традиція, що її немогли стерти жадні московські заходи, роль Церкви впро-

ЦЕРКВА СВ. МИКОЛАІ
У ВІННИЦІ

Церква св. Миколи збудована в стилі українського бароко року 1746. Сама невеличка, стіни з брусів дерева, які обшиті прямовисно дошками.

терпретацією явищ природи класична на образність:

Рука задумана поволі пише узори мідні в сонячних гаях, і нетутешня молитвна тиша стоїть на луках, в далах і серцях.

Самознайдення людини, як духової істоти, через вільний і гармонійний вступ її до макрокосму — така є „поезія природи“ Орестова.

Викликана попередньо збіркою поезій „Луни літ“ (Краків—Львів 1944) тенденція, а почасти й навмисне казуїстична дискусія, що піддавала сумніву саму належність поету до кіївської класичної школи, остаточно роз'язана нині і майстерними віршованими афоризмами Орестовими (в античних розмірах), і окрема двома опублікованими в збірці „Душа і доля“ ліроепічними поемами містичного змісту (в дусі Дантового напівальгорічного візії) — „Рятунок“ і „Віддіння“ — що сполучають концентровану драматичність викладу з вишуканою урочистістю найконсеквентнішого класицизму словарного складу:

Оточ побачити мені судилося того, чиї понурі, люти слуги, ярливо виполчиваши на все благе, будуюче, сумирне, чисте, вели війну жорстоку в тих долинах, з яких походив я, і, злобоможні, мое життя і душу талували.

Поема Леоніда Мосензона „Капітферштан на мову українську перелицюваній“, що вийшла окремою книжкою (Інсбрук, видання І. Тиха) (Продовження на 4 стор).

контрастово відтінена шибеничним гумором викладу, набирає якоїсъ унікальної в цілому світовому письменстві і воєнству макабричної ефектності.

„Попіл імперії“ — це твір, що його історична значущість виходить далеко поза межі нашої національної літератури; цим ідеалістичним викриттям інфернальних сил історії українського класицизму забезпечив літературі української еміграції почесне місце серед літератур всесвіту.

Друга збірка поезій Михайла Ореста „Душа і доля“ (Авгсбург, видавництво „Брама Софії“, 1946) достаточно виявила ідейну вагу його мистецької творчості, як поезії числа — бо чужого всякий релігійний догматизм — спіритуалізму. Це поезія екстасичної візії і духовного Монсальвата. „Ях сонце літнє — храмові вітражі“, так тематику Орестову скрізь проскає метафізичний комплекс Граала — ідея обраності та осяяння. Поряд із цим індивідуальним пориванням до єдності істини, Добра й Краси, в „Душі і долі“ енергійно виступають мотиви апокаліптичні, що в них духове преображення окремого обрання поширяється на обране людство, чи радище на містичну єдність священної громади обраних:

Серця окрімні пошлем у даль мій і на привіт черемхи та беріз озвуться дальні, ясношатрі пальми і морем зашумить тропічний ліс. Единий порив душі всі розкриє, обійті світ поломінна яса, і, явлену оспівуючи мрію, на землю тихо зійдуть небеса.

Це відчуття залежності від хитрої і брутальної Москви, її знушення над національними святощами кликали про помсту до неба. Пригадали на засіданні деякі члени давньої практики часів апостольських. Але то було дуже давно. Та практика по близько двох тисячоліттях, у світлі сучасних понять виглядала як революція. Революції ж Церква не знає. Тут основне - преемственість благодаті, що йде безперервно від Божественного Основника І-Христа. Як вийти з цієї трагедії народу, як поєднати вірність національним ідеалам, відповідальність перед історією, перед тисячолітнім укладом церковного життя, перед Богом? Со бор мав тяжку проблему до розв'язання. Члени Собору - делегати вірних з цілої України в той день раздили довго, в скручені і почуті тяжкої відповідальності. Постанова Собору звучала: висвятити двох кандидатів у єпископи - протоієрея Липківського і протоієрея Шарайського способом, практикованим за часів апостольських через положення на кандидатів рук священства і вірних. Такий спосіб хиротонії, згідно з постановою Собору, може бути практикований тільки один раз, в той невимовно-такий і історично-відповідальний момент і більш ніколи. Всі інші свячення повинні відбуватися згідно з вимогами церковних правил. Такий зміст постанови. На всіх членів Собору був наложений триденний суворий піст. На четвертий день відбулася в св. Софії хиротонія. Церква була переповнена вірними. Участь в богослуженні взяло численне духовенство. Під час хиротонії воно стояло двома рядами так, що через царські врати виступало на солею і далі. Перші священники у вівтарі поклали руки на кандидатів, далі один на другого, на священиків поклали руки диякони, на дияконів вірні, у високому молитовному екстазі вся церква зілля лася в одному благанні до Всемогутнього Владики: глянути з неба на змучений і недолений народ і послати свою божественну благодать, що немінчих лікує і дає повноту сил, де її бракує.

Так були хиротонісані перші два українські єпархи. Сталася революція, там, де її не може бути. Це було щось нове, непрактиковане, далеко від освяченій довгими віками церковної традиції. Було в тому що від того святого гріха, на який з безмежної любові до своєї батьківщини готовий був одважити ся Шевченко, коли казав: „Я їх люблю мою Україну убогу...” Той „гріх“ був тут іншим, але його коріння було там же, в українському серці, що готово на все, для свого народу, своєї батьківщини. Чи можемо їх за це осудити? Чи можемо в них кинути камнем докору? Хто має більшу від них любов до свого брата, скажемо, перифразуючи слова Христа, нехай кине. Але таких

НАШЕ КРАСНЕ ПІСЬМЕНСТВО ЗА 1946 РІК (Продовження)

тора, 1945) збагатила нашу неокласичну течію цікавою і довершеною в своєму роді спробою моралізуючої іділії (на тлі Поділля, Варшави, Гданська 18-го сторіччя). Зумовлена тут законами іділічного жанру обмеженістю і примітивістю самої моралі („Могила та труни чотирі дошки... Одійдеш в землю, бо земля еси!“) не повинна заважати нашему смакуванню в прегарній, справді „соковитій“, як то кажуть, лексиці та фразеології поем і в типово неокласичній композиційно-сюжетовій гармонії цілого твору. Виразно неокласичну (в стилі ліроепічних творів М. Рильського) є й нова напівпобутова напівморалізаційна поема „Легенди“, що друкуються частинами в інсбрукському часописі „Звено“ і спровалює враження якоїсь надмірно розмовності та деконцептуації викладу. Втім, від остаточних висновків волімо покищо утриматись.

Із молодих поетів, більш-менш причетних до класицизму, далеко краще за всіх інших зарекомендував себе Леонід Ліман, що друкувався протягом року чи не найменше з усіх. Поезії, вміщені ним в авгсбурзькому альманасі „Світання“ (ч. 4-5), відзначаються не самою лише класичною елеганцією, а й зрілим умінням стисло й виразно характеризувати нюанси й півтони

не знайдеться. Свою любов, заповідану Христом, вони вивили і своїм життям, і своєю діяльністю, і своєю смертю. Ще тоді не такі рідкі були ряди високоосвічених українських теологів. А в українському національно-релігійному русі було зібране все, що могла тоді дати Україна найдійнішого, найталановитішого, найсильнішого інтелектуально. Серед тогочасної єпархії УАПЦ і духівництва були глибокі ерудити, були учени, були блискучі провідники, були люди високої християнської любові, подвига і аскетичного життя, були люди, що свідомо шукали жертви, безстрашні провідники науки Христової.

(Кінець буде)

ШКОЛА ХАТНЬОГО ГОСПОДАРСТВА В АВГСБУРЗІ.

Дня 11 грудня 1946 р. в приміщенні ідалін в таборі Сомме-Казерн в Авгсбурзі, відбулося святочне закінчення школи хатнього господарства в Авгсбурзі.

На це свято, крім учителів і учниць, запрошено представників культурно-освітніх і громадських установ. Спершу гості оглянули виставку різних цікавих і добре виконаних праць учениць школи, а саме: вишивки, кравецькі та трикотарські роботи. Окремо показані різні маринади, як огірки, гриби, помідори, оселедці та різного роду сліжу та сушену городину.

У другій частині цього свята демонстровано куховарський попис і скромне прийняття вечера. Під час вече р управителька школи пані І. Качор, коротко поінформувала привітавши учениць про стан школи й висловила підягнення. Інші учениці школи були п. Клавдія Довбня-Карташевська. Перший рік навчання закінчиво 20 учениць. У школі працювало постійно троє учительів і 10 мали окремі виклади.

Від Президії таборової ради, промовляв п. В. Блавацький, а в імені таборової управи склав привітавши признання для школи п. О. Черкасевич, від жіночих організацій промовляла п. В. Лук'янович. Крім цього промовляли: о. дек. В. Піллєпець, К. Довбня-Карташевська та інж. М. Сочинський.

На закінчення свята промовляла учениця Катруся Гнатишин, що від імені своїх товаришок подякувала управі школи та всім учителям за віддану працю та просила представників громадянства про підтримку цієї важливій станиці.

Граба відзначає, що школа ця спершу була пілотована як юнісімісія курс, але тепер, на вимогу Українського Технічно-Господарського Інституту в Регенсбурзі, що опікуються всіма фаховими школами, школа переміщується на двохрічну фахову школу хатнього господарства. Цей тип школи, що дуже пошириений в Англії та інших

західно-європейських краях, мусить поволі набути права громадянства і в нас. Тому подбаймо, щоб у кожному таборі й більшому скупченні наших людей повстало така школа за зразком школи хатнього господарства в Авгсбурзі.

А.К.-р.

Р. М. РІЛЬКЕ

Цей вечір - книга. Пурпурова
Оправа мерехтить на кім-
І прижок золото бурштинове
Розиня я рукою неспішним.

Сторінка перша. Щасна тиша;
Встає в сердечній глибині;
Читаю другу я тихіше,
А третю сию в прозорім сні.

Переклав М. Орест.

ТЕАТР

МАДАМ БАТЕРФЛЯЙ В АВГСБУРЗІ.

В дні 2 і 3 січня ц. р. загостив до Авгсбургу Український Оперовий Ансамбл з Мюнхену і дав у таборовому театрі Сомме-Касерне дві вистави відомої опери Пуччині „Мадам Батерфлай“.

Вибір саме цієї опери молодим нашим мистецьким колективом має бути не був випадковим: нескладність сценічних урядень і не конечність великих просторів сцені рішили в користь цієї опери. А те що цим мистецьким колективом по уживив собі завдання бо саме ця опера вимагає високомистецької гри акторів у поступовому розгортанні драматичної дії.

Український Оперовий Ансамбл спривівся із своїм завданням блискуче. Л. Рейнарович, голосово добре диспоновані, подав нам закінчений образ консула США в Нагасакі; добре співав І. Зайферт в ролі лейтенанта Пінкертоні; пані А. Під дубна подала зворутичний образ Сузуки; а вже пані Ф. Носенко в головній ролі мадам Батерфлай і прекрасним співом, і насиченою драматизмом грою, і своїм зовнішнім виглядом - дала повний і закінчений образ японської дівчини і її трагедії. Її особливо вдалося (хоч і решті співаків теж) цей характеристичний у Пуччині перехід від речитативу до співу.

Можна ствердити, що диригент Б. Пюкро (який як диригент показав себе якнайкраще) представив нашому співільнству готове, закінчене мистецьке тіло. Український Оперовий Ансамбл - це справді велике досягнення нашої еміграції. Вже сьогодні він є мистецької найсильнішої об'єднання наших артистичних сил. Треба б тільки, щоб наше супільство в цілому і ОМУС зокрема вебсічно підтримали Український Оперовий Ансамбл, який підтримки напевно потребує і безперечно заслуговує.

Втеча злочинців.

З Бруклінської в'язниці (Нью-Йорк) утекло 11 небезпечних альтінів, між ними також 2 убивці. Це найбільша втеча злочинців в історії Нью-Йорку.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Редакція містить витяг з листа, присланого з Міттенвальду в справі відомих жалюгідних подій, що відбулися в Мюнхені 19 листопада 1946 року.

Редакція припиняє дальшу дискусію на цю тему.

а) Правдою є, що в жадному осередку мюнхенської області вибори делегатів на обласний з'їзд не відбулися згідно з виборчим правильником, а делегати тих, з нарушенням постанов статуту ЦПУЕ і постанов § 2, 3, 38, 39, 40 виборчого правильника визначила опротестована Обласна виборча Комісія на основі уложені Управою ОПУЕ і Виборчою Ко місією т. з. вільніснен.

б) Неправдою є, що перед годиною 14 того дня з'явились м. ін. „якіс“ люди з о. Сміком парохом Міттенвальду на чолі, і силово вдерлися по побітті і розігнані впорядчіків до середини будинку, а правдою є, що перед годиною 14 десять делегатів табору Міттенвальд, на чолі з головою Таборової Ради о. Сміком, по провіренні їхніх мандатів впорядчіків були допущені до будин

ЗАКОЛОТ У ПАЛЕСТИНИ

Жидівська „Національна Військова Організація“ (Іргун Звай Левім) заявила 26 грудня 1946 р., що буде далі провадити терор проти англійської влади в Палестині, поки „англійські гибітлі не ще зупинять з нашого рідного краю“. „Національна Військова Організація“ рішуче виступає проти розділу Палестини на арабську та жидівську частини. „Ю Норк Геральд Трібюн“ повідомляє з 29 грудня, що „Національна Військова Організація“ має 12 або 15 тисяч членів, із них активних терористів в більш 300. Ще мала група Штерна, що має коло 200 членів. Ця організація робить грабунки приватного майна на свої потреби. Недавно „Штернівці“ пограбували фабрику діямантів у Тель-Авіві на 30.000 доларів. За видачу Менагема Бегена, начальника Військової Організації, англійська поліція призначила нагороду 200 футів стерлінгів.

АРАБСЬКІ ТЕРОРИСТИ.

Начальник одного арабського роду в Північній Палестині, Зенаті, був убитий на Різдво арабськими терористами за те, що продав землю жидам. Наслідком того покинуло Палестину 10 багатих арабів, боячись смерті з рук арабських терористів.

ЕСПАНСЬКИЙ ДИКТАТОР І МОНАРХІЯ.

Для підсилення своєї влади Франко хотів би вернутися на трон короля. Він просив претендента на трон Дона Хуана, щоб віддав йому свого дев'ятилітнього сина, при чому Франко має бути „охоронцем і регентом“ при малому королі. Дон Хуан рішучо відмовився дати свого сина диктаторові. Наслідком того погіршили відносини між еспанськими монархістами та фашистами.

ЗА НЕЗАЛЕЖНУ БІРМУ

“Ми їдемо в Лондон в справі повної незалежності Бірми,“ - сказав генерал Аунг Сан, тимчасовий віце-президент бірманського уряду, на пресовій конференції перед виїздом до Лондона.

“Ми мусимо повернутись в Рангун ще перед кінцем січня з задовільно відповідної відповіддю, - додав генерал, - в противному разі ми вживимо інших заходів“.

“Мій настір може бути тільки оптимістичний,“ - закінчив генерал.

Французький майор німецьким шпіоном.

В Тулуа арештовано педавно французького майора Жана Рюгамме за шпіонську службу для Німеччини за недавної світової війни. Рюгамме, як твердить обвинувачення, почав давати відомості німцям від кінця 1943 року, бувши командиром найбільшого логістичного майдану Франції біля Маріньяну. Разом з Рюгамме арештовано його дочку і служницю, що були його спільноти в шпіонській роботі.

кілька та інші.

Іменини міністрів

Голова англійського уряду Еттлі та член уряду Герберт Моррисон святкували день своїх народин з січня. Еттлі має 64 роки, Моррисон - 59. Еттлі пробув день у своєму уряді в